

221. Meglelte szívem az alapot...

Előző énekre.

1. Meglelte szívem az alapot, Hol lelki házam építem,
Ott, honnan Krisztus vére hullott, Így élek most kegyelmében,
S így maradok mindörökre, |: Bár ég és föld mind elveszne. :|
2. Irgalom mélye, Jézusomban A világ bűnét elnyeléd;
Nem vész el az a bűn átkában, Ki benne gyógyult, s újra ép.
Krisztusom vére így kiált: |: A bűnös irgalmat talált. :|
3. Ebben az irgalomban bízni És elmerülni kívánok;
És ha szorongatnak bűneim, Hű Megváltómhoz fordulok;
Ott lelhető mindenkoron |: A vég nélküli irgalom. :|
4. Ha legjobb tettemet tekintem, Mit életemben műveltem,
Csak tökéletlenségét érzem S elnémul a dicsekvésem;
De marad még egy vigaszom: |: A kegyelem, az irgalom! :|
5. Az Ő kezébe teszem sorsom, Önála van a kegyelem.
Szívem sebét beköti tudom, Hogy legyen békém szüntelen!
Ha így áll dolgom, nincs bajom, |: Mert mindenem az irgalom! :|
6. Ez alapon akarok állni, Míg itt a földön élek én,
Örömöm mindig ebben lelni, Míg szívem dobban és remél.
Így örökké kiálthatom: |: Ó, mérhetetlen irgalom! :|